

en Begrænsning for ikke at stille en Ting urimeligt paa Spidsen.

Nu, til syvende og sidst er det maaske heller ikke dette Spørgsmaal, som vil lægge Loven de største Hindringer i Vejen. Det ærede Medlem for 8de Kreds antydede jo ogsaa, at der for ham var en Vej frem paa dette Punkt, men til min største Forbavselse hører jeg, at man her i dette høje Ting vil gøre en anden Sag til at være det afgørende for denne Lovs Skæbne. Det har forbavset mig i højeste Grad, at man fra et stort Partis Side i dette Ting vil sige: Her er et Lovforslag, som utvivlsomt er langt bedre end den bestaaende Lovgivning, som indeholder en Række Forbedringer og ogsaa indeholder en Ordning af Statstilskuddet, hvis større Rationalitet vi maa anerkende, men som, fordi det byder en noget højere Udgift for Statskassen, gør os betænkelige ved hele Loven. Med andre Ord: man fører Sagen ud paa den Spids, at det er Spørgsmaalet om, hvorvidt Staten skal yde 400,000 Kr. mere eller mindre til Sygekasserne, som skal være afgørende for, om man vil byde Sygekasseverdenen hele den organisatoriske Forbedring, som dette Lovforslag er. — Saa spørger man, hvor Pengene skal komme fra. Det har f. Eks. det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) gjort. Jeg vil dertil sige, at efter min og Regeringens Opfattelse er Pengene til Stede. Pengene er til Stede i det Overskud, som findes mellem Statens Indtægter og Udgifter. Jeg ved, at det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bræmsen) har en anden Opfattelse. Det ærede Medlem har den Opfattelse, at den Finanslov, som er afsluttet med 2 Millioners Overskud, i Virkeligheden vil bringe et Deficit. Hvis dette var Tilfældet, vilde det have set sørgeligt ud overhovedet for alle de Finanslove, som var vedtagne i dette Land, thi hvis man ikke kan regne paa et Overskud paa en Finanslov, som er bygget saa nøgternt, som denne Finanslov er det, og hvor der er et Overskud paa 2 Mill. Kr. — ja, hvor naar skulde Overskuddet saa overhovedet komme? Det ærede Medlem maa ved at gennemse de tidligere Finanslove, som er vedtagne i de senere Aar, erkende, at det er meget sjældent, at de har kunnet afsluttes med et Overskud. Ikke desto mindre har de regnskabsmæssigt ofte kunnet blive det, og der er intet i de foreliggende Tilstande, som giver Grund til at tro, at Udgifterne vil gaa ud over det Beløb, der her er bevilget, og

Indtægterne blive ringere end de budgetterede. Tværtimod, der er Sandsynlighed for, at Udgifterne ikke vil stige i samme Forhold som Indtægterne. Jeg tror, at det Overskud, som denne Finanslov vil give, muligvis endog vil blive større, end det budgetmæssigt er forudsat. Altsaa, jeg tror ogsaa, at der vil blive Raad til de 400,000 Kr., her er Tale om. Og naar der er Tale om en Lovgivning af saa vidtrækkende social Art som den, vi her staaer overfor, og Tale om en Omorganisation af Statstilskuddet, som efter alles Sigende bringer dette ind i retfærdigere Former og vil medføre, at en Række Landkasser, hvis Medlemmer hører til den ubemidlede Klasse, og en Række af Kasser i Smaa-byerne rundt omkring i Landet, hvis Medlemmer ogsaa hører til den ubemidlede Klasse, faar betydelig bedre Vilkaar, end de tidligere har haft, saa forstaar jeg ikke rigtigt, at man i dette høje Ting vil paa tage sig Ansvar for, at denne Lov strander paa en finansiel Betragtning, som dog i høj Grad beror paa dette Skøn, som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds har bygget op vedrørende den nuværende finansielle Tilstand.

Jeg skal nu kun tilsidst for ikke at trække Forhandlingen ud over det højst nødvendige sige, at naar det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard), som havde undersøgt Sygekasseinspektørens Beretning, derigennem havde fundet Forhold, som han ikke kunde finde Aarsagen til — Spørgsmaalet var om Sygedagenes Antal, Administrationsudgifterne og fremdeles Forholdet mellem disse i Hovedstaden og i de jyske Landkasser —, saa er af det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Lewinsky) allerede anført nogle Grunde, som kan forklare dette Forhold. Jeg vil gerne yderligere sige til det ærede Medlem, at der er jo dog et Forhold, som i høj Grad medfører, at Sygedagenes Antal maa blive større i Hovedstaden end paa Landet, nemlig den Omstændighed, at Fabrikarbejderne i højere Grad er udsatte for Ulykkestilfælde end Arbejderne udenfor Fabrikkerne, og at Sygekasserne jo bærer de 13 første Ugers Udgift ved Sygdomme, fremkaldte ved Ulykkestilfælde, før Ulykkesforsikringens Virkning indtræder. Dette Forhold medfører nødvendigvis, at Sygedagenes Antal maa blive større, hvor Ulykkestilfældene er talrigere.

Til det ærede 3die Medlem for 9de Kreds (Stilling) skal jeg kun sige, at jeg tror ikke, det havde været nødvendigt for